

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐπίστευσα πρὸς καιρὸν ὅτι, γνωστὸν γενόμενον εἰς εὐρὺν κύκλον ἀνθρώπων, θὰ ἐμείωνε τὴν φήμην τῆς κυρίας Α . . . ὡς φιλανθρώπου γυναικός.

Ἐκ τῶν ὑστέρων ὁμῶς ἐπίσθη, ὅτι, σκεπτόμενος οὕτω, εὐρισκόμην ἐν οἰκτρᾷ πλάνῃ . . .

[Ἐκ Πατρῶν]

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑ ΤΗΝ ΚΛΕΨΗΣ, Ε;

ΑΡΓΗΣΕΣ, φίλε μου, ἀλλὰ τὴν ἔχεις ἐπιτύχει
 Τὴν Ἄφροδίτη ζωντανή . . . ! Ἡ μύτη της μιὰ πήχυ,
 Τὰ μοῦτρα της, ἀπ' τὴ βλογιά, σὰν κόσκινο φτιασμένα,
 Τὰ χεῖλη της ὀρθάνοικτα καὶ πάντα κρεμασμένα,
 Τὸ στόμα της φουρνόπορτα, τὰ δόντια της σὰν τσάπαις,
 Τ' αὐτιά της, πρᾶγμα ἀρχετό, νὰ φτιάξης ἕξη κίπαις,
 Κορμὶ ρετανοβάρελο, φρύδια μὲ δέκα τρίχες,
 Ποδάρια καλαμόβεργες, δὲν ξεύρω πόσαις πῆχες,
 Μαλλιά πολὺ ἐπίσημα καὶ ὄλα μετρημένα,
 Μιὰ τρίχα 'ς τὴ Πετρούπολι καὶ ἄλλη μέσ' 'ς τὴ Βιέννα,
 Ἦ τὸ σβέροχο της βασιλικὸς φυτρόνει; ἂν φυτέψης.
 Λοιπὸν, ἐμπρός ! τί γέχεσαι ; ἔ !! πότε θὰ τὴν κλέψης ;

Γ. Ψ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ